

sen samt medfører dens Slutning. Endelig er der ogsaa Enighed om, at de begærede Afhørelser ske ved Dommeren, og at det i alt Fald beror paa ham, om han vil overlade noget deraf til Parterne eller deres Repræsentanter. Lovforslaget anerkender dette i § 879, og Flertallets Forslag under Nr. 289 sigter til at indskrænke Afvigelserne fra Reglen, se endvidere § 875. Uenigheden angaar det Spørgsmaal, om Initiativet til at fremkalde Afhørelser og andre Skridt, der findes tjenlige for Forundersøgelsens Øjemed, i første Række skal være hos Dommeren eller hos Parterne. Lovforslaget vil det sidste, se § 874, 1ste Stykke. Men det er ikke Meningen, at Dommeren ubetinget skal forholde sig passiv. Ikke blot kan han skride ind mod forsømmelige Parter, men han kan ogsaa positivt supplere Parternes Virksomhed, se § 874, 2det Stykke, jfr. §§ 871 og 875. Betydningen af dette sidste er saa meget større, som § 876 ikke gør det til ubetinget Pligt eller Ret for Parterne eller deres Repræsentanter at være til Stede i Retsmøderne, og at det, trods den store Udstrækning, i hvilken Lovforslaget hjemler Beskikkelse af offentlig Forsvarer, ikke altid er givet, at der findes en Forsvarer (beskikket eller valgt). Udvalgets Flertal finder, at en Ordning, der dog ikke naar videre i Retning af at gennemføre den akkusatoriske Form for Forundersøgelsen, end Lovforslaget, af praktiske Hensyn bør opgives. Det, der skulde vindes for den sigtede derved, er saa lidt i Forhold til de Krav, der stilles til virkende Kræfter, til Tid og til Penge, at det ikke kan veje op herimod. Tilmed medfører Forundersøgelsens i det ny System rent forberedende Formaals, endvidere Retsmødernes regelmæssige Offentlighed samt navnlig Udelukkelsen af det inkvisitoriske Forhør saa mange Garantier imod, at Undersøgesdommeren skulde fristes til at optræde partisk mod den sigtede i Anklagens Interesse, at man ikke fra denne Side har Grund til at nære Betænkelighed ved en Ordning, der i Virkeligheden ikke gør anden Forandring i Lovforslaget end at forandre det subsidiære

Initiativ, som dette hjemler Dommeren, til et principalt. Det er herpaa, at 1ste Stykke i Flertallets Ændringsforslag under Nr. 287 til § 874 gaar ud. Det følger dog ikke heraf, at Partsrepræsentanterne frigøres for enhver Pligt med Hensyn til Sagens Oplysning under Forundersøgelsen. Den Pligt, Politimesteren har ifølge § 868, kan han ikke frigøres for. Den Opgave, en valgt Forsvarer har paataget sig, indbefatter en lignende Pligt under givne Omstændigheder. Derfor har Flertallet formet 2det Stykke af Ændringsforslaget Nr. 287 saaledes, at det bliver klart, at den Ret, der her er Tale om til Medvirkning ved Forundersøgelsen, efter Omstændighederne bliver en Pligt. Heller ikke medfører Tanken i den Ordning, Flertallet foreslaar, at Anklageren skal kunne lade Dommeren være uden en første Vejledning i den Sag, med Hensyn til hvilken Forundersøgelse begæres. Det vil tværtimod findes rimeligt, at han ledsager sin Begæring med Angivelse af de Skridt, særlig af de Personer, som han, efter det Resultat, Efterforskningen har ført til, skønner, at der er Anledning til at foretage, henholdsvis afhøre. I Overensstemmelse hermed har hele Udvalget under Nr. 286 foreslaaet en Tilføjelse til § 871 i saa Henseende. Reglen herom i Lovforslagets § 874 udgaar nemlig paa dette Sted, naar Flertallets Affattelse af denne Paragraf vedtages. — Den af Flertallet foreslaaede Ændring til § 876 er en Følge af den Systemforandring, som Ændringsforslaget Nr. 287 begrundes.

Mindretallet maa lægge stærk Vægt paa, at Forundersøgelsens akkusatoriske Form bevares, i alt Fald i det Omfang, som Lovforslaget medfører. Kun ved, at det i Loven fastholdes, at den drivende Kraft under Forundersøgelsen skal være hos Anklagemagten, bliver det muligt paa den ene Side at indskærpe denne, at Answeret for Forbrydelsers Bekæmpelse hviler paa den, paa den anden Side at bevare for Dommeren den upartiske Stilling, der er Anklageprincipets Grundbetingelse. Flertallets Forslag drager Dommeren bort